

ΤΙ ΓΙΝΟΤΑΝ ΑΛΛΟΤΕ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ

ΟΙ ΠΑΛΗΟΙ ΠΑΡΙΣΙΝΟΙ ΑΠΑΧΗΔΕΣ

Τὸ Παρίσι ἀνάστατο. Νύχτες τρέμου καὶ ἀγωνίας. Τὰ ληστρικά κρούσματα. Ἡ ἐπιθέσεις κατὰ τῶν διαβατῶν. Οἱ ἀσύλληπτοι καὶ μυστηριώδεις ἀπάχηδες. Τὸ χτύπημα στὸν τράχηλο. Κλοπὲς καὶ δολοφονίες. Ἡ ἀσύλληψις δυὸ νεαρῶν ἀδελφῶν. Τὶ κατέθεσαν στὴν ἀστυνομία. Τὸ εἰκτρό τέλος τῶν, κτλ.

Ἡ ἀπάχηδες, οἱ γνωστοὶ Παρισίνοι δολοφόνου καὶ λοιποδίτες, δὲν εἶνε ἀποκλειστικῶς φροῦτο τῆς ἐποχῆς μας. Ἀπὸ δυὸ αἰῶνες καὶ περισσώτερο, ἴσως, μαστίζου τὴν Γαλλικὴν πρωτεύουσα καὶ ὑπὲρ πάντα ἀπὸ τὸ φῶτος καὶ ὁ τρόμος τῶν φίλων-χῶν Παρισίων ἀστυν.

Ποτὲ οἱ δρόμοι τοῦ Παρισίου δὲν ὑπῆρξαν τόσο ἐπικινῶν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου 15ου, κατὰ τὸν 18ου αἰῶνα δηλαδή, τὸν ἀπὸ τοῦ Γάλλου ἱστορικοῦ Μισελὲ ἀνοικτῆ «μεγαν αἰῶνα». Ὁ αἰὼν λοιπὸν αὐτός, ἦταν συγχρόνως καὶ ὁ μέγας αἰὼν τῆς ληστείας. Μόλις βασίλευε ὁ ἥλιος ἡ Γαλλικὴ πρωτεύουσα ἦταν στὴ διάθεσι τῶν ληστῶν. Οἱ ἀπάχηδες ἦσαν ἀπόλυτοι κύριοι τοῦ Παρισίου, παρ' ὅλη τὴν ἀγριότητα καὶ συστηματικὴ παρακολούθησι τῶν ἀπὸ τὴν ἀστυνομία.

Κατὰ τὸ 1731, μὴ λοιποδικτὴ συμμορία, τελειῶς ὀργανωμένη, εἶχε γδύσει τὰ σπίτια τοῦ Παρισίου καὶ τὸν προαστεῖον. Εἶχε μάλιστα τὸ θράσος νὰ μπαίνει καὶ μέσα μεσημέρι μέσα στὰ σπίτια καὶ νὰ τρομοκρατῆ τοὺς ἐνοίκους.

Ἡ συμμορία αὕτη ἔβλεπε ἀκόμα καὶ σὲ σπίτια ἀριστοκρατικὰ, καλὰ φυλαγμένα καὶ μὲ πολυάριθμο ὑπηρετικὸ προσωπικὸ, ἐνσπεύροντας τὸ φόβο καὶ τὸν τρόμο.

Ἡ ἀστυνομία κατάφερε ἐπὶ τέλους νὰ πιάσῃ τοὺς συμμορίτες αὐτοὺς, ἐκ τῶν ὁποίων τοιάντα καὶ πλέον κρεμάστηκαν στὴν πλατεία τῆς Γροβῆς, τὸν περίφημο τόπο τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων. Ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας ἦταν ἕνας ἔφηβος, ἕνα ἀγῶσι δεκάτῃ χρόνον, γνωστὸς μὲ τὸ παρτσουζὶ «Ραφίος».

Ὁ δαμόνονος αὐτὸς Ραφί κρεμάστηκε στὸ 1732 καὶ τὸ κρανίον του ὀμαρτυρεῖται ὡς σημεῖον στὸ ἱστορικὸ δικαστικὸ μουσεῖον τοῦ Παρισίου.

Παρὰ τὴν ἀθρόον ὥστόσο θανατικῶν αὐτῶν ἐκτελέσεων, οἱ ἀπάχηδες ἐξακολούθησαν νὰ τρομοκρατοῦν τὸν Παρισίον πληθυσμό. Ὑστερα ἀπὸ δεκά χρόνια ἦσαν φοβερώτεροι καὶ πολυπληθέστεροι.

«Ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες, σημεῖον στὸ «Ἡμερολόγιόν» του ἕνα χρονικογράφος τῆς ἐποχῆς, ὀργανώθηκε στὸ Παρίσι μὴ συμμορία ληστῶν ποὺ κλέβουν καὶ δολοφονοῦν μέσ' στοὺς δρόμους. Πολλὰ ἀτομα ἐδολοφονήθησαν μεταξύ τῆς ἐνάτης καὶ δεκάτης βραδινῆς ὥρας κ' ἔτσι ὑστερα ἀπὸ τὴν δεκά δὲν βλέπει κανεὶς ψυχὴ ζωντανὴ στὸ δρόμο».

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, ὁ ἀριστὸς τῶν χοροφύλακων ἐδιπλασιάστηκε. Μολαταῦτα ὅμως τὰ ἐγκλήματα ἐξακολούθησαν.

Μία νύχτα μάλιστα τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1742, ὁ Κλαυδίου Μπονεφόν, ἀνώτερος διοικητικὸς ὑπάλληλος, ἐνῶ περνοῦσε ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σαιντ Ὀνορέ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ὑπηρετὴ του, ἵππεστη μὴ ξαφνικῆ ἐπίθεσι ἐκ μέρους λοιποδιτῶν. Μέσ' ἀπὸ ἕνα στενὸ καὶ σκοτεινὸ δρόμο ξεπετάχτηκε κάποιος ἄγνωστος, τράθηξε ἀπὸ τὴ θήκη του τὸ ξίφος τοῦ Μπονεφόν καὶ τὸν χτύπησε στὸ κεφάλι μ' ἕνα μπασιτοῦν.

Τότε ὁ ὑπηρετὴς του ἄρχισε νὰ ξεφρονίζει τρομαγμένος :

— Χοροφύλακες, τρέξτε, μᾶς σκοτώνουν!... Ἀλλὰ οἱ ληστὰς ἦσαν πολλοί. Ἐκεῖνος μάλιστα ποὺ εἶχε ἀρπάξει τὸ ξίφος τοῦ Μπονεφόν, τὸν εἶχε ξεπλάσει καταγῆς καὶ τὸν χτυποῦσε ἀλύπητα. Μὰ κ' οἱ ἄλλοι χτυποῦσαν μὲ τὰ μπασιτοῦνα τους τὸν ὑπηρετὴ καὶ στὸ τέλος, ἀφοῦ ἔκλεψαν τὸ ρολοὶ τοῦ Μπονεφόν, ἐξαφανίστηκαν.

Ἐντόμοταξ, γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ τὸ Κοινόν, εἶχε διαδοθεῖ, ὅτι ὁ Μπονεφόν δὲν ἦταν θύμα ληστῶν, ἀλλὰ ἐκδικήσεως. Ἐνας αὐλικὸς μάλιστα ἐβεβαίωσε, ὅτι τὴ βραδεῖα τοῦ ἐγκλήματος εἶχε συναντήσει μόνον τὸν Μπονεφόν νὰ τραγουδῆ μὲ ὑψος οὐμβώδες καὶ τὸν ῥώτησε :

— Τὶ διάβολο κάνεις μόνος σου ἐδῶ πέρα ; Ὁ Μπονεφόν τοῦ ἀπάντησε : — Ἀφῆσέ με ἤσυχο !

Ἡ πληγὴ τοῦ Μπονεφόν ἦσαν σοβαρῆς. Εἶχε μὴ βαθεῖα πληγὴ στὸ κεφάλι καὶ τὸ στομάχι του ἦταν τραυματικῶν ἀπὸ χτύπημα ξίφους. Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὁ δυστυχὴς αὐτὸς πέθανε.

Ἡ ἀστυνομία ἐτέθη ἀμέσως σὲ κίνησι γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τοὺς δολοφόνους, μὰ δὲν τὰ κατάφερε. Ἡ ὑπόθεσις ἄρχισε κιάλας νὰ λημονεῖται.

Ἐντομεταξὺ, γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ τὸ Κοινόν, εἶχε διαδοθεῖ, ὅτι ὁ Μπονεφόν δὲν ἦταν θύμα ληστῶν, ἀλλὰ ἐκδικήσεως. Ἐνας αὐλικὸς μάλιστα ἐβεβαίωσε, ὅτι τὴ βραδεῖα τοῦ ἐγκλήματος εἶχε συναντήσει μόνον τὸν Μπονεφόν νὰ τραγουδῆ μὲ ὑψος οὐμβώδες καὶ τὸν ῥώτησε :

— Τὶ διάβολο κάνεις μόνος σου ἐδῶ πέρα ; Ὁ Μπονεφόν τοῦ ἀπάντησε : — Ἀφῆσέ με ἤσυχο !

Δίχως ἄλλο, ἐβεβαίωσε ὁ ἐδ-φάνταστος αὐλικὸς, κάτσια ἐρωτικῆ βρωμοδοσιεῖα ἦταν στὴ μέση καὶ τὴν πληρώσε πολλὴ ἀκριβὴ ὁ δύστηνος Μπονεφόν !

Σύγχρονοι ἀπάχηδες, γυμναζόμενοι στὸ μαχαίρι.

πατήματα ποὺ ἔβλεπον μὲ τὴν μύτη τους, καὶ πρὶν ἀκόμα γίνον ἀνυπακούητοι, τὸ ἔβαζαν στὰ πόδια.

Ἐντόμοταξ, γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ τὸ Κοινόν, εἶχε διαδοθεῖ, ὅτι ὁ Μπονεφόν δὲν ἦταν θύμα ληστῶν, ἀλλὰ ἐκδικήσεως. Ἐνας αὐλικὸς μάλιστα ἐβεβαίωσε, ὅτι τὴ βραδεῖα τοῦ ἐγκλήματος εἶχε συναντήσει μόνον τὸν Μπονεφόν νὰ τραγουδῆ μὲ ὑψος οὐμβώδες καὶ τὸν ῥώτησε :

— Τὶ διάβολο κάνεις μόνος σου ἐδῶ πέρα ; Ὁ Μπονεφόν τοῦ ἀπάντησε : — Ἀφῆσέ με ἤσυχο !

Ἡ πληγὴ τοῦ Μπονεφόν ἦσαν σοβαρῆς. Εἶχε μὴ βαθεῖα πληγὴ στὸ κεφάλι καὶ τὸ στομάχι του ἦταν τραυματικῶν ἀπὸ χτύπημα ξίφους. Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὁ δυστυχὴς αὐτὸς πέθανε.

Ἡ ἀστυνομία ἐτέθη ἀμέσως σὲ κίνησι γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τοὺς δολοφόνους, μὰ δὲν τὰ κατάφερε. Ἡ ὑπόθεσις ἄρχισε κιάλας νὰ λημονεῖται.

Ἐντομεταξὺ, γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ τὸ Κοινόν, εἶχε διαδοθεῖ, ὅτι ὁ Μπονεφόν δὲν ἦταν θύμα ληστῶν, ἀλλὰ ἐκδικήσεως. Ἐνας αὐλικὸς μάλιστα ἐβεβαίωσε, ὅτι τὴ βραδεῖα τοῦ ἐγκλήματος εἶχε συναντήσει μόνον τὸν Μπονεφόν νὰ τραγουδῆ μὲ ὑψος οὐμβώδες καὶ τὸν ῥώτησε :

— Τὶ διάβολο κάνεις μόνος σου ἐδῶ πέρα ; Ὁ Μπονεφόν τοῦ ἀπάντησε : — Ἀφῆσέ με ἤσυχο !

ΤΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΩΜΑΤΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΑΛΙΣΤΑ, κύριε Χόλμς, γιατί πρέπει να ξέρετε, πώς η γυναίκα αυτή παίζει αίσχρη κωμωδία όταν χώνει μαύρα δάκρυα κοντά στο πτώμα του σκύλου της. Δεν αγάπησε ποτέ τον κ. Έστράδ! Τόν απαρνούσε φανερά. Ναι, ναι, μη σάς φαίνεται παράξενο αυτό! Τι θα λέγατε άκου, αν σάς έλεγα πως την τελευταία νύχτα, ύστερ' από την αναχώρησή σας —θά ήταν ή ώρα τέσσερες παρά τέταρτο— ένας άντρας μπήκε στο δωμάτιο της κυρίας Έστράδ!...

‘Ο αστυνομικός προσπονήθηκε τον κατάπληκτο και τον άγανακτισμένο, για να κάνει την καιμαίερα να του αποκαλύψη περισσότερες λεπτομέρειες.

— Είπε αλήθεια τριμερό, συνέχισε ή καιμαίερα, να συλλογισθή κανείς πώς ή γυναίκα αυτή έπεσε στην άγχαλιά του φίλου της την ίδια νύχτα που της έφεραν τόν πτώμα του σκύλου της! ‘Οτόσο, τόν καιρό που ζούσε ο κ. Έστράδ, δεν ελγα προσέξει τίποτε τόν ύπκοτο. Ποτέ δεν την είδα να χωροφουθενταί με κανένα, ποτέ δεν μου έδωσε να πάω κανένα γραμματάκι σ' άγνωστο κύριο. Καί ξαφνικά, την νύχτα ακρωθώς που πέθανε ο άντρας της, να δεχτή τόν φίλο της στο δωμάτιό της!...

— ‘Εχεις δικιο, παιδί μου, να άγανακτής με τή διαγωγή τής κυρίας σου. ‘Ισως όμως ο φίλος της να έφτασε χθές τόν θοάδου στο Λονδίνο και να βρισκόταν να την ξαναβρή. Μά δεν μου λές, αλήθεια, πώς συνέβη να ήσαν ξυτητή αυτή την περασμένη ώρα;

— Μά μπορούσα να κλειώ μπί, κύριε Χόλμς, άφου είχαμε νερό στο σπίτι; ‘Η κυρία Έστράδ μου ελε πολλές φορές να πέσω να κοιμηθώ, μά έμένα δεν μου κολούσε ύπνος. Ζήτησα να ξενυχτίσω κοντά στο μακαρίτη, μά ή κυρία δεν μ' άφησε. ‘Ηθελε να μείνη μόνη της, μου ελε, και να προσευχηθή κοντά στον άντρα της. Τι μπορούσα να κάνω; Πήγα άμέσως στο δωμάτιό μου, που βλέπει στον κήπο. Κάθητα στο πασάθιο μουστυμιένη και ζήταξα τόν κήπο, που ήταν λουμέννος σπύ φως τής σελήνης. Λίγο δεξιά, έβλεπα τόν ξζώττη του δωματίου τής κυρίας, που συγγωνοει με τόν κήπο με μιά σάλα. ‘Εξαφνω άκουσα κάτι βήματα. Κάποιος πλησίαζε τή σάλα τού ξζώττη. ‘Αναπόδησα άπ' τή θέπη μου τρομαγμένη. Τι λέω; Αποθύνη σχεδόν άπ' τόν φόβο! Καί ξέρετε γιατί; Γιατί μου φάνηκε, κύριε Χόλμς, πώς είδα τόν κύριό μου να περπατά στον κήπο!

— Τόν κύριο Έστράδ; ελε γελώντας ο αστυνομικός. Μά εκείνος ήταν ξαπλωμένος στο ντιβάν με μιά μαχαριά στην καρδιά!

Μά ο Σέρλοκ Χόλμς, ένω έλεγε τά λόγια αυτά, έφριβε συγχρόνως τά Ιαχνά χέρια του, πράγμα που έσήμαινε πως ήταν ικανοποιημένος.

— Σε λίγο συνήλθα φυσικά, εξακολούθησε ή καιμαίερα. ‘Εκανα τή σκέψη πός δεν ήταν δυνατόν να άναστηθή ένα νεκρός και ότι ο άνθρωπος που είδα, με τόν μακρό επανωφόρο και τόν ταξιδιωτικό κασέτο, θά ήταν βέβαια κάποιος άλλος... κανέναν κλέφτης ή ίσου και ο δολοφόνου του καιμένου του κυρίου μου... ο οποίος ερχότανε τώρα να μάζ σκοτώση δλους... ‘Εκανα

τους έκανε διάφορες έρωτήσεις:

Και οι δύο απάχηδες ήταν νεαρότατοι, δέκα δχτά και έκασο τεσσάρων χρόνων και καθόλου φοβισμένοι για τή σύλληψη τους. Κιτάζαν ειρωνικά τόν Τερίο μ' άπαντοίσιαν αϊδαδέστατα.

- Τ' όνομά σου; ρώτησαν τόν ένα.
- Ρουσέλ, άποκριθήκε.
- Καί τόν δικό σου; ρώτησαν τόν σύντροφό του.
- Ζάν Ντεμουιλέν.
- Τ' δουλειά κάνετε;
- ‘Η ίκεντιά μου είμαι κερδοπενταράς (άπ' τόν κερδίω πεντάρες) και τού λόγου του άπό τόν δό είνε τροπέζιερης (τροπέζιτζης).
- Είχατε ποτέ νταραβέρια με τά δικαστήρια;
- Ποτέ.

Κατόπιν τούς έγδυσαν. ‘Ο ένας, ο Ρουσέλ, ελε στον δμο ένα σημάδι όμοιο με V, χαραγμένο με καρτό σίδερο άπό δήμο.

- ‘Ωχ! ‘Ω! ‘Ω! άδερφα πρώτης! Έκανε ο χωροφύλακας. Καί ποιος σου τή φίλεψη, άδερφακι μου;
- Καί ο Ρουσέλ, με τόν περιπαγκό ύφος του γνήσιου Παριζιάνου γαβριά, άπάντησε, άναστημώνοντας τούς όμιους του;
- Ποιά, κύρ δεκαετία, τ σ η μ α δ ά κ α αυτό; Μου τδκανε με τά δονάκια της ή σούλα ή άραβουασιακιά μου.
- ‘Ο Ρουσέλ κ' ο Ντεμουιλέν κρεμάστηκαν ύστερ' άπό λίγων καιρό. Μά τά ληστρικά κροσώματα στο Παρίσι εξακολούθησαν.

να φωνάξω, μά ο τρόμος μου ελε παραλύσει τή γλώσσα. ‘Απορό κ' έγω ή ίδια πός μπόρεσα να συνέρθω, να ξαναληθάσω στο παρόθυμο, να κιντάξω καλύτερα και να βεβαιώθω πός ο ξένος εκείνος ήταν γνωστός τής κυρίας Έστράδ. Φαντάζεσθε τήν κατάπληξή μου, όταν είδα τήν κυρία να κατεβαίνη άπό τή σάλα του ξζώστου, να ιπποδέχεται μ' άγάπη τόν ξένο, να τόν σφίγγη στην άγχαλιά της, ύστερα ν' άνθεβαίνου μαζί επάνω και να μπαίνουν στο δωμάτιό της.

- Πόσον καιρό έμειναν εκεί; ρώτησε ο Σέρλοκ Χόλμς.
- Πέντε ως δέκα λεπτά τής ώρας. ‘Επειτα άκουσα να τριχη μιά τζαιπόρτα. ‘Ο ξένος κατέβηκε γρήγορα τή γυριστή σάλα του ξζώστου και, περνώντας άπό τόν κήπο, γάθηκε στο δρόμο, χωρίς να μπορέσω να δω τόν πρόσωπό του. Πρόσεξα όμως ότι ήταν μύλλον ψηλός.
- Δεν σου έκαναν εντύπωση τά μεγάλα πόδια του;
- Είχα μωλό, κύριε Χόλμς, να κιντάξω τέτοιες λεπτομέρειες;
- Ναι, έχεις δικιο... Δεν μου λές τώρα, πός βρήκε τήν κυρία σου σήμερα τόν πρωί;
- ‘Η κυρία μου καθότανε κοντά στο μακαρίτη, όταν μπήκε στο δωμάτιό της, σήμερα τόν πρωί στις έξη. ‘Ηταν γλομή σαν πεθαμένη και πολύ ταραγμένη. Μου ελε πως έχει δυνατό πονοκέφαλο. ‘Επανέλαβε δε και πάλι πός θά έφραγε άπ' τόν Λονδίνο άμέσως ύστερ' άπ' τήν κηδεία, γιατί αν έμεινε σ' αυτό τόν σπίτι, θά τρελλανότανε...

— Καλά, καλά, ψηθύρισε ο αστυνομικός. Σ' εύχαριστώ για τίς πληροφορίες που μου έδωσες, παιδί μου. Να είσαι βεβαία, ότι δεν θά πού τίποτε τής κυρίας σου. Καί τώρα, πήγανε!...

‘Υστερ' άπό πέντε λεπτά τής ώρας, ο Σέρλοκ Χόλμς βρισκόταν σ' ένα άμαξι. Είπε τού άμαξιά να τόν άδηγήσει στην όδον Σώμερον και να σταθή δίχ' μπρός στον ξζώττορα του μεγάρου Έστράδ, άλλα πίσω, κοντά στον κήπο. ‘Όταν τόν άμαξι σταμάτησε, ο Χόλμς κρεβήθηκε κ' έπλησίασε στα κάγκελα που περιτοργών'αν τόν σπίτι. ‘Από τόν μέρος του μικρού δρόμου δεν μπορούσε κανείς να μπη στον κήπο, παρά άπ' μιά πορτίτσα. Καί ή πορτίτσα εκείνη ήταν κλειστή.

— Θά ήταν κλειστή και χθές τή νύχτα, ελε με τόν νεφ του ο Χόλμς. ‘Αρα ο ξένος ο οποίος έπικέβηκε τήν κυρία Έστράδ, θά ελε κ' άνάγκη τόν κλειδί, όπως και ο ναύτης ελε τόν κλειδί του κρεβατίου του Χουδγιάτ Χίλλ. ‘Εξ άλλου, δεν θά κοπίσω να μτώ μέσα...

Καί ο αστυνομικός έβγαλε ένα αντικείμενο άπό τήν τσέπη του, άνεψε τήν πορτα και μπήκε μέσα. Μ' ένα βήμα που έφραξε γύρω του, βεβαιώθηκε πός ήταν κατεβαμένα όλα τά παρατετάματα των παραθύρων του μεγάρου που έβλεπαν στον κήπο. Δεν τόν ελε δει λοιπόν κανείς. Παρατήρησε ότε προσεκτικώτερα τόν έδαφος. Τήν προηγούμενη ήμέρα ελε πότε ραγδαία βροχή. Τό έδαφος ήταν όνόμα μαλακό και τά Ιαχνά τών βρυάτων του νεκτεριού επικόσπετου έφρασε να διακρίνονται καλά στο έδαφος.

‘Εξαφνα, ο Σέρλοκ Χόλμς σταμάτησε, γονάτισε, έσκαψε κ' έζέτασε τόν άποτύπωμα ενός ποδιού στο έδαφος. ‘Εβγαλε άπό τήν τσέπη του ένα μέτρο, τόν έφρημοσε στο άποτύπωμα, σέφτηκε λίγο και ψηθύρισε με ύφος εύχαριστιμένου ανθρώπου:

— ‘Ακρωθώς 45!... Αιτή είνε σοβαρή απόδειξη. Τώρα ξέρω ποιος ήταν τήν περασμένη νύχτα κοντά στην κ. Έστράδ.

‘Υστερα ο αστυνομικός σηκώθηκε, κατέβησε τόν καπέλλο του ως τή φρούδια του και βγήκε άπ' τόν κήπο. Γύρισε π'α του, μεταμείσπηκε σε λίγα λεπτά τής ώρας, έφρασε μερικώς δδηγίες στο Χάρρι και στην οικονόμο του και βγήκε έξω.

ΣΤΗ «ΦΩΛΗ ΤΩΝ ΤΙΓΡΕΩΝ»

Είχε νυχτώσει. ‘Ενας δυνατός άνεμοστρόβιλος σφύραζε στους δρόμους τού Λονδίνου. Φυσούσε άπό τή θάλασσα και διασκόρπιζε τήν ομίχλη που ελε σκεπάσει σαράντα δχτά άφες τήν πρωτεύουσα μ' ένα πικρό πέπλο. Κανείς δεν τολμούσε να ξεπορτίση μ' αυτό τόν έξέσιμ καιρό. Οι κάτοικοι τού Λονδίνου κλειδώθηκαν άπό νωρίς στα σπίτια τους. Τά μεσάνυχτα και σ' αυτές ακόμα τίς πολυσύχναστες άλλοτε ταβέρνες, ελάχιστοι ήσαν οι πελάτες.

Σ' ένα στενό δρομάκι τού Ουίτετσάτελ —τής συνοικίας αυτής του έγκλήματος και τής φτώχειας— περπατούσε ένας ψηλόσκαμος άνθρωπος. ‘Από τόν βεδισμό του έδρανε πός δεν τόν πειράζε ο άνεμοστρόβιλος. Κρατούσε μιά διατρέλλα κάτω άπό τήν άριστερή μασχάλη του και με τόν δεξί, γανθοφορμένο χέρι του, έπανε τόν γύρο τού ψηλού καπέλλου του, για να μην τόν πάρη ο άνεμος.

(‘Ακολουθεί)

